

NØVN

Til minnis um Kristian Petersen

Mín allarbesti Kristian, tú kom í mitt lív og gav mær so ómetaliga nógv.

Kristian kann lýsast við einum setningi, heilt ólukksálaga fittur og blíður. Ikki tí, tað kann sigast so nógv meiri um Kristian, eg kann eisini lýsa hetta fitta menniskja við nógv fleiri orðum. Erligur, jalgur, hjálpsamur, eygagóður, bersøgin, fryntligur, skemtiligur, verðsligur, tolin, góður og øll hini vælmeinandi lýsingarorðini, sum finnast.

Tú kom í mitt lív, tá eg var 12 ára gomul, eg var á varðhaldi fyri hesum fremmanda manni, og sum yngst av fyra systkjum Frank, Hanusi og Erlu, var eg helst tann ið allar minst ynskti, at mamma skuldi síggja nakran annan enn meg. Minnist meg hava siti í trappuni og bíða til tú fór avstað um kvøldarnar, tí mammu skuldi tú ikki fara avstað við. Eydnan var tó við mær Kristian, tí “gulu” skótarnir skuldu til Norra hetta summarið, og eg var ørkymlað um, at eg ikki slapp við, men tá var tú skjóttur at rinda fyri mína ferð. Tá eg, fjúrtan dagar seinni, var aftur í Føroyum, vart tú fluttur inn í Handaratún. Eg var nakað nipin, men hevði havt ein frálíkan túr og ikki kann sigast annað enn, at síðani tann dagin hevur tú saman við mammu, verið mín grundarsteinur í øllum viðurskiftum. Tú hevur havt meg við, og eg slapp at taka lut í øllum. Tú megnaði við tínum góða, blíða og djúpa lyndi saman við mammu, at vegleiða og flyta meg fram á leið.

Tín alskur til Føroyar og føroysku náttúruna hevur altíð myndað teg sum menniskja, og at tú ert/vart tjóðveldismaður um ein háls, hevur eingin nakrantíð ivast í. Tær hevur altíð dáma sera væl at farið á flot, gingið í haganum og fingist við kariatúr. Tú kendi hvønn tind, hvørt vatn, hvørt sker, hvønn seyð, hvønn fugl og hvørja blómu og grasstrád tú gekst framvið. Eg hugsaði mangan, á mínum ungum árum, hvat skal eg vita hetta til, men tú lærði meg

eisini, at tað er júst hetta, sum er lívið, tað at eygleiða og njóta tað tú sært á leiðini.

Tú segði ofta, um tað var eitt hvørt

ið tyngdi, at tað skal nokk ganga góða, og tað havi eg ofta hugsa um.

Uttan teg í mínum lívi var eg fátøk. Takk, stóra takk fyri Kristian.

Heilsan dóttir tín, Sigrun

KJAK

Verjið kalva okkara

Johan Mortensen

Tað er torført at ímynda sær eina ferming ella eitt gott ólavssøkuborð uttan

kalvasalat. Hesin okkara sera vælsmakkandi føroyski kalvin er ein týðandi partur av matarskránni, tá bliðskapur skal sýnast. Ella ein væl stoktur kalvi við nógvum smøri, smelti og brúnum leyki og nýggjum eplum heiman av Sandi – kann tað verða betri?

Men hvussu leingi hava vit kalvan? Hann er torførur at fáa fatur á í dag, og í teimum sölubúðum í Havn har hann – av og á – fæst til keyps, liggur prísurin í dag um 250 krónur fyri kilo og fer longri upp.

Sannroynd er, at minni og minni er til av kalva á føroyaleiðunum, og tað er katastrofalt at sokallaða “holið” í ein útnyrðing úr Føroya Banka, har megin-

parturin av kalvastovninum gýtur í hesum døgum, ikki er totalfriðað frá november til mars í minsta lagi. Tað sigur seg sjalvt, at onki verður til av kalva, verður allur gýtingarfiskurin tikin!

Tað varð fleiri ferðir heitt á fráfarna fiskimálárað um at seta hesa friðing í verk, men onki varð gjørt. Tað er at vóna, at núsitandi fiskimálaráðharri og fólk hansara gera nakað við hetta álvarsmál. Í Íslandi er kalvin friðaður í lötuni.

Tað er ikki at vóna, at kalvin verður sum “lundi á jólanátt!” Okkara upp-vaksandi ættarlið hava neyvan smakkað ein lunda ella ein lomviga.

Hetta tilfeingi, sum var ein partur av dagliga kostinum hjá foreldrum okkara er burtur í dag og kanska fyri altíð. Hummari okkara, sum hevur verið ímyndin av gastronomiska rákinum í Føroyum saman við igulkerum, er eisini komin á gravarbakkan vegna dálking og ovurveiðu.

Tað ber til at týna náttúruna! Latum okkum verja og fjálga um okkara fantastisku føroysku náttúru, hana sum vit bert hava til láns frá okkara abba-børnum.

Kalvi, lundi, lomvigi, hummari, igulker, alt partar av okkara mentanarlíga samleika og gastronomiska DNA!